

Vand, saa der kunde opføres Søslag og Kampe med Flod-
uhyrer, ... og Nanny blev virkelig efterhaanden opmærksom.
Særlig optoges hun af de tilgitrede Porte, hvorigennem Gladiatorene under Vaabengny traadte ind for at myrde eller myrdes til Folkets Forlystelse. Hun huskede et Billede, der fremstillede en saadan romersk Fægter i et menneskefyldt Amfiteater ... en Kæmpeskikkelse, svulmende af Muskler, ganske nøgen, blot med en Metalhjelm paa Hovedet og en smal Strimmel Tøj om Lænden. Billedet havde i et af hendes sidste Skoleaar hængt i et Boghandlervindu paa Østergade, og hun havde dengang altid sørget for at lægge sin Vej der forbi. Hun tænkte nu paa, at her paa samme Plet, hvor hun stod, havde maaske et saadant stort, nøgent lemmestærkt Mandfolk engang staaet med sin Hæl paa den overvundne Modstanders blodige Strube og smilende modtaget Kejsers og det menneskemyllrende Teaters Hyldest, — og hendes Næsebor udvidede sig uvilkaarligt, og hun følte det samme vellystfulde Kuldepust nedover Nakke og Ryg som hin Tids svanehamshvide Vestalinder, naar de begyndte at vejre Blodlugten.

Da hun lidt efter igen tog Pers Arm for at gaa tilbage til Vognen, foer hendes Øjne hastigt ned over hans Skikkelse med et stjaalent Blik. Og hun var i nogen Tid tavs.

Per foreslog, at de nu skulde lade „Seværdighederne“ fare og køre lidt op paa Højderne for at trække frisk Luft. Nanny gik efter nogen Nølen ind derpaa, og Kusken fik Ordre til at køre over Tiberen. Ad den berømte slangebuede Kørevej naaede de op paa Janikulus med det vidunderlige Nedblik over Rom og det milevide Udsyn over Kampagnen til de lysende Albanerbjerger i det Fjerne.

Men nu var det Per, der var den veltalende. Nanny sad mest med bortvendt Ansigt og lod, som om hun hørte efter, hvad han forklarede hende om de Bygninger, hvis Spir og Kupler hævede sig højst over den gyldne Støvtaage, som hvilede over Byen. Den Uro, hun hele Tiden havde følt, begyndte heroppe i Ensomheden at gaa over til virkelig Frygt. Hver Gang han bare flyttede sig paa Sædet, foer det nervøst igennem hende. Og pludselig erklærede hun, at hun var træt og vilde hjem.

Per gav sig til at gøre Forestillinger, men hun var ubønhørlig. Hun forlangte bestemt, at Vognen skulde vende og køre hende hjem.

Udenfor Hotellets Port skiltes de.